

CARTA PASTORAL

«El voler de Déu i el nostre»

Carta del bisbe Agustí Cortés Soriano amb motiu del Dia del Seminari.

El Dia del Seminari desperta en nosaltres un desig sincer d'acció de gràcies i lloança a Déu. En efecte, les dues ordenacions de preveres de la diòcesi d'enguany, junt a les ordenacions de tres diaques, constitueixen un augment de la capacitat de servei pastoral i apostòlic a la nostra Església, que mereix el nostre agraïment sincer a l'Esperit.

Però la veritat és que els nostres seminaristes estan al centre dels nostres pensaments, sempre que mirem la nostra diòcesi i ens fixem en la realitat de les parròquies, institucions i comunitats. Perquè aquesta visió fa ben palès el problema de la manca de sacerdots, que patim a la nostra diòcesi i a tota l'Església europea, anomenada «de vella cristiandat». Un fet front al qual ningú no pot sentir-se indiferent, doncs la presència del sacerdot és essencial a la nostra Església i de la seva mancança tothom n'és responsable.

Ho veiem més clar, si ens fixem en el lema que enguany il·lumina la campanya: «Apòstol per voler de Déu». En l'any dedicat especialment a sant Pau, recordem el profund significat que trobava l'apòstol a aquesta expressió, tant com per fer-la servir d'encapçalament de les seves cartes (1Co 1,1; 2Co 1,1; cf. Rm 1,1). Era com una acreditació, una targeta de presentació, que donava valor a tot el que volia dir després. Així mateix, podem dir que

acreditava igualment tota la seva predicació i el seu treball apostòlic.

El voler de Déu Pare és que a la nostra Església hi hagi apòstols, continuadors de la tasca encomanada pel seu Fill als Dotze. I sabem que moltes vegades és també voler de Déu que un jove o altre, una persona concreta, sigui apòstol per al servei sacerdotal d'una Església determinada. Aleshores, perquè tenim mancança de sacerdots?

No sabem, és clar, què és el que espera Déu de nosaltres davant aquesta situació. Però el que sí sabem és que Déu no fa apòstols només cridant, sinó també esperant resposta. L'apòstol es crea o es constitueix quan hi ha sintonia entre el voler de Déu i el voler de la persona cridada. Més concretament, quan el voler de la persona s'ajusta al voler de Déu. Aquest és el veritable sentit de l'obediència i la font de tota vida de l'Església. Quan hom practica aquesta obediència i obté com a resultat una experiència de profunda llibertat, aleshores pot esdevenir un bon apòstol i, per tant, un bon prevere al servei de l'Església.

És per això que diem que de la mancança de vocacions sacerdotals tots en som responsables. Per a que hi hagi vocacions sacerdotals (es podria dir el mateix de qualsevol altra vocació) hem de viure tots la nostra fe des de l'experiència d'anar ajustant el nostre voler al de Déu; esdevenim així veritable Església de Jesucrist; i, a l'hora d'educar la fe dels nostres joves, els hi comunicarem el goig d'ésser lliures de debò, vivint el que Ell ens mana.

ORACIÓ

Jesucrist, salvador del món,
que vora del llac de Galilea
vas cridar els apòstols
per a constituir-los fonament de la teva Església
i portadors del teu Evangeli,
et demanem que avui continuïs fixant la mirada
en els nois i els joves de les nostres famílies,
de les nostres parròquies, comunitats
i moviments,
convidant-los a seguir-te en la vida sacerdotal
o religiosa.
Dóna'ls la llum que esvaeixi els seus dubtes
i la decisió per tal que et segueixin
i s'embarquin amb tu, deixant-ho tot.
Infon en ells confiança i saviesa
per portar la teva paraula
i el testimoni del teu amor
als homes i dones del nostre temps.
Tu que ets el nostre salvador ahir, avui
i pels segles dels segles. Amén.

«Apòstol per voler de Déu»
DIA DEL SEMINARI 2009

Dit d'una altra manera, «els encomanarem l'actitud d'escoltar i ésser disponible al que Déu vol, com a font de realització plena». Sabem que és un camí de vegades tan «estret» com el mateix Evangeli (segons deia Jesús), però que, viscut fidelment, esdevé camí de veritable felicitat i origen de tota fecunditat a l'Església.

No ens manquen testimonis de grans sacerdots. Alguns d'ells ja beatificats, però altres són ben a prop nostre, potser morts recentment, però també i, fins i tot, vius entre nosaltres. Ho diem amb plena consciència: entre nosaltres hi ha preveres amb un gran esperit sacerdotal, el testimoni dels quals, si se'ls valora bé, amb ulls evangèlics, com seria de justícia, podria esperonar la generositat de molts joves. Potser els atregui en un primer moment la seva alegria i la seva pau. Però en un segon moment, més profundament, els joves poden fer la descoberta del fet que l'alegria i la pau que manifesten aquests capellans neixen precisament d'haver cercat sempre d'ajustar el seu voler al de Déu. Hem sentit moltes vegades que hi haurà vocacions sa-

cerdotals quan els joves vegin sacerdots que són feliços en el seu sacerdocí. És veritat. Però hauríem d'explicar-ho més, en el sentit que, qui rep un testimoni vocacional, ha de passar de l'«admiració» a la comprensió interna i vital, de l'amistat a la comunió profunda, de la veu de l'amic a la veu de Déu.

Els nostres seminaristes són acollits al Seminari de Barcelona per a la seva formació. La qual cosa agraïm ben sincerament. Allí, al Seminari, i a les parròquies on han estat enviats, miren d'anar ajustant el seu cor al del Bon Pastor. Han de ser especialistes en l'escolta i en la mirada, mitjançant les quals descobren el voler de Déu. La resta és qüestió de posar el cor en sintonia amb Ell. Demanem, doncs, a l'Esperit que no es cansi de trucar als cors, que desvetlli els distrets i adormits, que reblaneixi els endurits, que obri els tancats i que animi els temorencs.

Que Ell ens beneeixi amb el do del servei apostòlic.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

CARTA DEL RECTOR DEL SEMINARI

Et vull apòstol!

Això és el que li digué Jesús a sant Pau. I sant Pau va tenir sempre molt clar que si era apòstol era realment per voler de Déu. Això va fer que, tot i les seves febleses, portés l'Evangeli amb tota la força arreu on anava. I per on passava hi deixava nous apòstols per la imposició de les mans.

«Et vull apòstol!» segueix dient avui Jesús a molts joves d'arreu del món cridant-los a seguir les seves passes a imatge de sant Pau. I Jesús els segueix buscant febles, perquè d'aquesta manera es vegi més la seva força. Així són els qui estan al Seminari preparant-se per a ser capellans: febles com tots, però sentint-se cridats per Jesús a ser apòstols.

La resposta esperançada que aquests joves i més grans li donen ens omple d'esperança, tant als formadors com a tota l'Església, i ens fa pensar que, gràcies a ells, a l'Església no li

mancaran preveres que li ofereixin el perdó i la vida de Déu.

Fa pocs dies ens ha deixat un gran apòstol de les vocacions sacerdotals: Mn. Eusebi Mansilla. Ell va treballar durant quasi trenta anys

com administrador del Seminari i va fer «mans i mànigues» per aconseguir que no faltessin els mitjans econòmics necessaris per tirar endavant la vida dels seminaristes. Amb la intercessió de la Mare de Déu, que tant sentia com a Mare seva, i amb l'ajuda de molts amics i benefactors ho va fer possible. En aquest mateix període va dirigir el Centre d'Acolliment de Vocacions Sacerdotals (que després es convertí en l'Espai Vocacional), del qual n'han sorgit nombrosos capellans de la nostra diòcesi. Esperem que ara Jesucrist, el Bon Pastor, tingui Mn. Eusebi a les verdes prades del seu Regne, i que, des d'allí, pregui amb més intensitat i eficàcia encara, perquè no manquin a les nostres diòcesis les vocacions sacerdotals que necessiten.

Mn. Josep M. Turull

Rector del Seminari Conciliar de Barcelona

CRÒNICA DEL SEMINARI

30 seminaristes de Barcelona i 6 de Sant Feliu de Llobregat

Enguany, han començat el curs al Seminari Conciliar de Barcelona 30 seminaristes de la mateixa arxidiòcesi i 6 de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. D'aquests, 8 són nous ingressos: 7 de Barcelona i 1 de Sant Feliu. Han iniciat el curs introductori i de Filosofia 9 seminaristes, 13 el de Teologia i 14 l'Etapa Pastoral. Al Seminari Menor hi resideixen tres nois que tenen entre 12 i 18 anys.

Sis anys d'estudis

Els estudis d'un seminarista tenen una durada de sis anys, durant els quals adquireix la formació bàsica que l'Església demana per arribar al sacerdoci.

1r any: Introductori

Curs intern del Seminari, que consisteix en un any de discerniment i de pregària, en el qual es treballen fonamentalment els documents eclesials de formació sacerdotal i el Catecisme de l'Església Catòlica per clarificar la pròpia vocació sacerdotal i per posar els fonaments suficients per als estudis teològics. És també un

any d'introducció a la realitat eclesial de Catalunya visitant-la i coneixent-la de prop.

2n i 3r any: Filosofia

Primer cicle de Filosofia —primer i segon—. Aquests cursos els imparteix la Facultat de Filosofia de Catalunya, que pertany a la Universitat Ramon Llull. En ells es planteja especialment la relació entre la fe i la raó, la filosofia i la teologia.

4t, 5è i 6è any: Teologia

L'estudi de la Teologia ocupa els darrers tres anys, amb cursos de Bíblia, Dogma, Moral, Li-

túrgia i Sagraments. A més, estudia llengües clàssiques —llatí, grec i hebreu— i Història de l'Església. Aquestes matèries són impartides per la Facultat de Teologia de Catalunya.

Seminari Menor

Els nois entre 12 i 18 anys que s'han preguntat alguna vegada què s'ha de fer per ser capellà tenen la possibilitat de descobrir-ho compartint amb altres nois que tenen la mateixa inquietud. Això ho podran fer en un clima fraternal i alegre, dedicant temps a la reflexió, a la convivència, al joc i a la pregària. Els interessats poden trucar al telèfon del Seminari: 934 541 600.

CAMPANYA DEL DIA DEL SEMINARI 2009

Coïncidint amb el Dia del Seminari, aquest cap de setmana també se celebra la campanya per al sosteniment del centre. No cal dir que són molt necessàries les aportacions de les persones que hi puguin col·laborar econòmicament. Amb el seu donatiu fan possible, sobretot, que no hi hagi cap seminarista que, per manca de recursos d'aquesta mena, pugui arribar a ser capellà.

Com aportar el vostre ajut:

- Fent la vostra aportació a la col·lecta d'avui.
- Demanant al Seminari una butlleta (Tel. 934 541 600 / www.seminaribarcelona.net) per a la subscripció d'una beca de formació d'un seminarista: de 1.500 € si és en la seva totalitat, o bé d'una part (1.200 €, 600 €, 300 €, 150 €...).
- Lliurant el vostre donatiu:
 - Al Seminari Conciliar (Carrer Diputació 231. 08007 Barcelona).
 - A la vostra parròquia.
 - Fent un ingrés o transferència al compte corrent de "La Caixa"- número: 2100 1047 91 0200096265.

Transmissors de l'Amor de Déu

Actualment, al món hi ha 72.000 seminaristes. Si bé a Europa hi ha hagut un notable descens, no es pot dir el mateix d'Amèrica Llatina, Àsia o Àfrica, on la xifra no ha parat de créixer, any rere any. La celebració del Dia del Seminari ens porta a reflexionar sobre la tasca de promoure i de formar les vocacions sacerdotals, en la que hi ha d'estar implicada tota la comunitat cristiana. Cal reforçar la pròpia fe i la nostra esperança en la convicció que Déu continuï cridant i suscitant persones capaces de dedicar-se al sacerdoti.

El Papa Benet XVI ha definit el Seminari com un temps de formació, de discerniment i de preparació a la missió: «un temps en el qual s'arribi a assolir una experiència personal de Crist, ja que només des d'aquesta experiència es pot arribar a comprendre la seva voluntat i, per tant, la pròpia vocació». Des d'aquesta forta experiència de l'amor de Crist es prepara el seminarista per a la seva missió: aquesta és font d'alegria en la vida del sacerdot, però també motiu de sacrificis, de desorientació, de dubtes... Només des de la memòria constant de Crist i del seu amor inefable podrà mantenir-se amb fer-

mesa en la missió encomanada. La transcendència de la missió fa que, malgrat la manca de vocacions sacerdotals, s'hagi de tenir un acurat discerniment. El propi Benet XVI ha dit que «un clergat que no estigui prou format, admès a l'ordenació sense el conseqüent discerniment, difícilment podrà oferir un testimoni adequat per suscitar en altres el desig de correspondre amb generositat la crida de Crist» (*Sacramentum Caritatis*, 25).

Per aquesta raó, la formació humana i espiritual dels candidats al sacerdoti és fonamental per servir millor la relació entre els seus fidels. El Seminari és un lloc

d'estudi, de creixement humà i comunitari, de pregària i d'iniciació a la vida pastoral. Els àmbits principals de la formació del seminarista són l'humà, el comunitari, l'espiritual, l'acadèmic i el pastoral.

El Seminari Conciliar és la institució educativa a la que l'Església de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat encomana la formació dels seus futurs sacerdots. Un equip de sacerdots diocesans, formadors i director espiritual, sota la supervisió del rector del centre, vetllen i acompanyen el procés educatiu dels futurs sacerdots, en nom del titular de la diòcesi.

ENTREVISTA

«Això és un capellà: un "mini" al servei del "màxim" que és Jesús»

Jordi Tres va rebre l'ordenació presbiteral de mans del bisbe Agustí el 26 d'octubre de l'any passat i ara és vicari de la parròquia de Sant Llorenç, a Sant Feliu de Llobregat

Nascut el 4 de desembre de 1980 a Sant Vicenç dels Horts, el 20 de setembre de 200 va iniciar la formació al Seminari Conciliar de Barcelona. És l'últim prevere ordenat de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, que celebrarà amb goig una nova ordenació, la d'Agustí Roig, el proper 19 d'abril a Vilafranca del Penedès.

Com vas sentir la crida?

Va ser de ben petit, en el si d'una família cristiana i de parròquia, on vaig anar descobrint l'amor de Déu en Jesús i el testimoni punyent de cristians molt fermes, concretament, fent d'escolà a la parròquia de Sant Vicenç dels Horts, amb mossèn Mateu. Ajudant a l'altar i movent-nos per la rectoria, anàvem veient constantment, de prop, la vida del mossèn. Vaja, que l'exemple i el testimoni dels capellans que veia al meu entorn em va impressionar molt.

Tens algun familiar que també és capellà. Això ha influït en la teva decisió?

Tinc diversos familiars que van començar el camí del ministeri i tots m'han marcat per la seva actitud compromesa, exigent i moguda per l'amor a l'Església i la coherència de vida. No tots aquests familiars han arribat al sacerdoti, alguns van trobar altres camins a seguir i són per a mi un exemple i un testimoni com a persones, que m'estimula a donar-me totalment al Crist. Concretament l'oncle Ramon, rector a l'arxiprestat de Piera-Capellades, és qui més m'ha acompanyat. I és clar! M'ha influït molt positivament tenir algun capellà a la família amb qui pots parlar de tu a tu i que em coneix des de petit.

Quins records tens de la teva estada al Seminari?

Molts i excel·lents! El Seminari és la casa on compartim la vida, l'estudi i la pregària, tots els qui ens preparam per a ser capellans. El record que en deso a la memòria és d'una gran qualitat de convivència i amistat. M'agradaria deixar constància sobretot del record d'amistat dels capellans molt vàlids que, podent estar al servei a les parròquies, accepten la missió del bisbe d'entregar uns anys del seu ministeri i la seva vida a acompanyar i formar els futurs capellans.

Per què t'atrau la vida sacerdotal?

Per diversos motius. El principal és per la vida d'intimitat amb Jesús, per l'opció de vida creativa que és viure a la llum de l'Evangeli de Jesús. Sempre reso en la pregària personal: «Que lluny estic de viure totalment d'acord amb l'Evangeli... Jesús ajuda'm a estar més a prop teu!» I aquest desig d'estimar el Crist m'atrau i m'arrossega tot sencer cada dia i cada hora amb la frescor del primer dia.

Què creus que ha de complir un bon capellà?

Res. Crec que un bon capellà no ha de complir res! Crec que un bon capellà ha de gaudir del regal que és una vida d'entrega a Jesús i als germans. Qui pot dir, a dia d'avui, «no m'importa què em passarà demà, on seré, no em preocupa quin temps tindrà per a mi ni què em demanaran els altres, no em fa patir el que tinc o pugui deixar de tenir ni quines riqueses he d'acumular?» A mi només em preocupa ser fidel a Jesús i l'Església, que es concreta en les parròquies a les quals m'envia el meu bisbe. És possible ser més lliure en aquest planeta?

Et sents ben preparat humanament i espiritual per servir millor als fidels?

No pensis que vull eludir pas la qüestió! Hi ha molts moments que no em sento preparat. Però sempre em sento escollit. A l'ordenació sacerdotal se'm va presentar com un dels candidats escollits i l'Església em va acollir per al ministeri d'acompanyar les comunitats i em va fer aquesta gràcia de mans del nostre bisbe Agustí, i no pas pels meus mèrits.

De què li estàs més agraït a Déu?

Del que t'acabo de dir, que l'Església m'estima tal com Jesús i així m'ha cridat a una vida de servei als altres. Jo no he fet res, he rebut un do molt gran. A mi m'agrada molt, i en dono gràcies, recordar aquesta antiga expressió de «ministeri sa-

cerdotal» perquè això és un capellà: un «mini» al servei del «màxim» que és Jesús. En dono gràcies.

Per a tu, la música és molt important. Per què?

És un llenguatge que m'ajuda a fer gresca i a desinhibir-me. Són elements comunicatius que ajuden a la pregària. Una dada senzilla: toco la guitarra des de l'escola primària i la primera cançó que vaig escriure era dedicada a Jesús com el pilar i el sentit de la vida. La segona a una noia que m'agradava molt. Des de ben petit la música ha estat un mitjà per a aprofundir en la convivència amb els altres i amb el bon Déu.

Què li diries a un noi que està meditant la seva entrada al Seminari?

Que no mediti tant! Que les coses importants a la vida són les coses que et porten i t'arrosseguen. Això no es medita a casa! Al Seminari tens set anys per a meditar, conuiu amb altres nois que es plantegen ser capellans, que han sentit en el cor la crida de Jesús. I és evident que estudiar

teologia i filosofia no fa cap mal tant si ets capellà com si després el resultat de la meditació et porta a una altra banda. La qualitat de la formació i la convivència al Seminari, la valorem molt positivament tant els qui hem seguit el ministeri sacerdotal com els qui ara són pares de família.

Tenint en compte el descens de vocacions a Europa, et sents que vas contrari?

A contrari ens hi sentim tots els cristians sempre. Mirem el beat Pere Tarrés, Joan Casas Ros, Joan Roig Diggle, la Mare Ràfols... És discutible... Possiblement hi havia més vocacions abans, però el cor de les persones seguia sent un ós dur. Jo no vull viure pensant que temps passats foren millors, quan de fet no ho foren pas, tan sols eren diferents. Jo vull mantenir-me viu per tenir el cor obert a veure què demana l'Esperit a l'Església ara. Està canviant tot tant! I canvia per a bé, de debò. L'Església cada cop més apareix als ulls del món com a fràgil i gastada, i aquesta pot ser la seva grandesa als ulls de Déu.

La biografia del seminarista màrtir de l'Ordal

Mn. Agustí Roig i Marcè, diaca de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, ha elaborat en el llibre *Josep Casas Ros. La força del dia a dia*, editat per Claret, la biografia del seminarista màrtir de l'Ordal Josep Casas Ros, que va donar la vida per Crist quan tenia vint anys, durant la persecució religiosa dels anys 1936-1939. L'obra ofereix un retrat sobri, ben documentat i fidel als fets del martiri d'aquest seminarista que va ser beatificat a la plaça de Sant Pere del Vaticà el 28 d'octubre de 2007.

Agustí Roig explica amb un llenguatge planer i entenedor la vida d'un noi de principis del segle xx que va tenir el valor su-

ficient de testimoniar allò que creia amb la seva pròpia vida. La història de Josep Casas Ros està explicada de manera novel·lada, basada en la informació de la seva vida que l'autor ha anat recollint. Llegint la vida d'aquest seminarista màrtir «es pot descobrir el Crist —com afirma Mn. Agustí Roig—, que és el veritable model de vida per a tot home i tota dona del nostre món».

CARTA PASTORAL

«La voluntad de Dios y la nuestra»

Carta del obispo Agustí Cortés Soriano con motivo del Día del Seminario.

El Día del Seminario despierta en nosotros un deseo sincero de acción de gracias y alabanza a Dios. En efecto, las dos ordenaciones de presbíteros de la diócesis en este año, junto a las ordenaciones de tres diáconos, constituyen un aumento de la capacidad de servicio pastoral y apostólico a nuestra Iglesia, que merece nuestro agradecimiento sincero al Espíritu.

Pero la verdad es que nuestros seminaristas están en el centro de nuestros pensamientos, siempre que miramos nuestra diócesis y nos fijamos en la realidad de las parroquias, instituciones y comunidades. Porque esta visión hace muy patente el problema de la falta de sacerdotes, que sufrimos en nuestra diócesis y en toda la Iglesia europea, llamada «de antigua cristiandad». Un hecho ante el cual nadie puede sentirse indiferente, pues la presencia del sacerdote es esencial en nuestra Iglesia y de su escasez todo el mundo es responsable.

Lo vemos más claro, si nos fijamos en el lema que este año ilumina la campaña: «Apóstol por voluntad de Dios». En el año dedicado especialmente a san Pablo, recordamos el profundo significado que encontraba el apóstol a esta expresión, tanto como para utilizarla de encabezamiento en sus cartas (1Co 1,1; 2Co 1,1; cf. Ro 1,1). Era como una acreditación, una tarjeta de presentación, que daba valor a todo lo que quería decir después. Así mismo, podemos decir que acreditaba igualmente toda su predicación y su trabajo apostólico.

La voluntad de Dios Padre es que en nuestra Iglesia haya apóstoles, continuadores de la tarea encomendada por su Hijo a los Doce.

Y sabemos que muchas veces es también voluntad de Dios que un joven u otro, una persona concreta, sea apóstol para el servicio sacerdotal de una Iglesia determinada. Entonces, ¿por qué tenemos falta de sacerdotes?

No sabemos, por supuesto, qué es lo que espera Dios de nosotros ante esta situación. Pero lo que sí sabemos es que Dios no hace apóstoles sólo llamando, sino también esperando respuesta. El apóstol se crea o se constituye cuando hay sintonía entre la voluntad de Dios y la voluntad de la persona llamada. Más concretamente, cuando el querer de la persona se ajusta al querer de Dios. Este es el verdadero sentido de la obediencia

y la fuente de toda vida de la Iglesia. Cuando se practica esta obediencia y se obtiene como resultado una experiencia de profunda libertad, entonces se puede llegar a ser un buen apóstol y, por lo tanto, un buen presbítero al servicio de la Iglesia.

Es por eso por lo que decimos que de la falta de vocaciones sacerdotales, todos somos responsables. Para que haya vocaciones sacerdotales (se podría decir lo mismo de cualquier otra vocación) debemos vivir todos nuestra fe desde la experiencia de ir ajustando nuestra voluntad a la de Dios; pasamos a ser así verdadera Iglesia de Jesucristo; y, a la hora de educar la fe de nuestros jóvenes, les comunicaremos el gozo de ser libres de verdad, viviendo lo que Él nos manda. Dicho de otra manera, «les transmitiremos la actitud de escuchar y ser disponible a lo que Dios quiere, como fuente de realización plena». Sabemos que es un camino a veces tan «estrecho» como el mismo Evangelio (según decía Jesús), pero que, vivido fielmente, llega a ser camino de verdadera felicidad y origen de toda fecundidad en la Iglesia.

No nos faltan testimonios de grandes sacerdotes. Algunos de ellos ya beatificados, pero otros están bien cerca de nosotros, quizá fallecidos recientemente, pero también, e incluso, vivos entre nosotros. Lo decimos con plena conciencia: entre nosotros hay presbíteros con un gran espíritu sacerdotal, cuyo testimonio, si se valora bien, con ojos evangélicos, como sería de justicia, podría suscitar la generosidad de muchos jóvenes. Quizá los atraiga en un primer momento su alegría y su paz. Pero en un segundo momento, más hondamente, los jóvenes pueden hacer el descubrimiento de la alegría y la paz que manifiestan estos sacerdotes nacen precisamente de haber buscado siempre de ajustar su voluntad a la de Dios. Hemos oído muchas veces que habrá vocaciones sacerdotales cuando los jóvenes vean sacerdotes que son felices en su sacerdocio. Es verdad. Pero deberíamos explicarlo más, en el sentido de que, quien recibe un testimonio vocacional, debe pasar de la «admiración» a la comprensión interna y vital, de la amistad a la comunión profunda, de la voz del amigo a la voz de Dios.

Nuestros seminaristas son acogidos en el Seminario de Barcelona para su formación, hecho que agradecemos bien sinceramente. Allí, en el Seminario, y en las parroquias donde han sido enviados, tratan de ir ajustando su corazón al del Buen Pastor. Deben ser especialistas en la escucha y en la mirada, mediante las cuales descubren la voluntad de Dios. El resto es cuestión de poner el corazón en sintonía con Él. Pedimos, pues, al Espíritu que no se canse de llamar a los corazones, que desvele a los distraídos y dormidos, que ablande a los endurecidos, que abra a los introvertidos y que anime a los temerosos.

Que Él nos bendiga con el don del servicio apostólico.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

ORACIÓN

Jesucristo, salvador del mundo,
que a orillas del mar de Galilea,
llamaste a los apóstoles
para constituirlos fundamento de tu Iglesia
y portadores de tu Evangelio,
te pedimos que hoy sigas fijando tu mirada
en niños y jóvenes de nuestras familias,
de nuestras parroquias, comunidades
y movimientos,
invitándolos a seguirte
en la vida sacerdotal o religiosa.
Dales luz que disipe sus dudas
y decisión para que te sigan
y se embarquen contigo dejándolo todo.
Infúndeles confianza y sabiduría
para llevar tu palabra
y el testimonio de tu amor
a los hombres y mujeres de nuestro tiempo.
Tú que eres nuestro salvador, ayer, hoy
y por los siglos de los siglos. Amén.

«Apóstol por gracia de Dios»
DÍA DEL SEMINARIO 2009